

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

De Giftmengsters.

Welke drijfveer de giftmengsters ook aanzet tot hun moorden, het weze om op avontuur te gaan, zoals dit het geval was met madame Weiss, hetzij ze azen op geld zoals Rachelle Galtié, hetzij zij alleen van een echtgenoot wensen verlost te zijn zoals madame Lafargue; altijd zijn zij onverschillig van inborst.

Men moet een uitzonderlijk hardvochtig wezen zijn om gedurende lange maanden, de dagelijkse getuige te zijn van het langzaam wegwijnen van een wezen, dat men schijnbaar vertroetelt, terwijl de drankjes, die men met een vriendelijke glimlach toesteekt, vergiftigd zijn.

De giftmengsters zijn meestal geen normale schepsels en hun daden verraden ziekelijke neigingen.

Wat kenschetsend is en in den beginne verrassend, die vrouwen, die niet toegankelijk zijn voor medelijden en die zich als ijverzuchtige naturen voordoen, zijn er op uit om gevoelens te uiten welke in strijd zijn met wat in hun

diepste binnenste omgaat. Dit stelt men vooral in hun brieven vast. Maar wanneer men die brieven nuchter ontleedt, dan komt men tot de overtuiging dat, wat zij schrijven, uit een drang om te veinzen voortspuit.

Nemen wij bijvoorbeeld Rachelle Galtié, de giftmengster van Saint Clar. In 1902 en in 1903 vergiftigde zij achtereenvolgens, na hen aangezet te hebben verzekeringen op het leven in haar voordeel aan te gaan, haar echtgenoot, haar grootmoeder en haar broeder.

De geneesheren, die haar onderzochten, stelden vast, dat zij buitengewoon koud van aard was. Zij was totaal ongevoelig en men kon een speld door haar tong steken, door de toppen van haar vingers, door haar tenen, zonderdat zij de minste pijn gewaar werd. En niettegenstaande dit alles wekte zij de schijn op, een grote amoureuze te wezen. Toen zij opgesloten zat in de gevangenis van Montpellier richtte zij vurige brieven tot een jonge kok, zekere Albert N. In dit geschrijf zwoer zij hem eeuwige liefde.

Welnu, had diezelfde vrouw de gevangenis kunnen verlaten en was zij gaan samenwonen met de man welke die liefde had opgewekt, dan zou dit gevoel spoedig gedooft zijn geweest en staat het zo goed als vast, dat zij Albert N. enige maanden nadien zou vergiftigd hebben, nadat zij hem er toe gebracht had zich te laten verzekeren.

Dromen spelen gewoonlijk een grote rol in het leven van de giftmengsters. Wezens, die zij gekend hebben en die gestorven zijn, verschijnen in hun dromen en zetten hen tot nieuwe misdaden aan, duiden hun de slachtoffers aan, die zij moeten van kant maken. Wanneer zij geen dromen inroepen, nemen zij hun toevlucht tot kaartlegsters.

Er is een karaktertrek die al de giftmengsters gemeen hebben : zij zullen diep medelijdend staan tegenover het lot dat hun beschoren is. Zij verkeren in de waan dat zij martelaressen zijn. Zulks was onder meer het geval met de berucht gebleven madame Lafargue. Haar misdaad behoort reeds tot ver vervlogen tijden, zij dagtekent van 1840. Marie Capelle, vrouw van Lafargue, was 24 jaren oud toen zij de feiten pleegde. Zij werd tot eeuwigdurende dwangarbeid veroordeeld om haar echtgenoot vergiftigd te hebben door middel van twee taartjes waarin arsenicum gemengd werd. Buitendien moest zij tentoongesteld worden op de openbare plaats te Tulle. Dit drama bracht grote opschudding te weeg, zelfs vele jaren nadat de feiten zich hadden voorgedaan. Marie Capelle had een goede opvoeding genoten en meende dat zij niet begrepen werd. Zij vertoont veel trekken van gelijkenis met een heldin uit een der romans van Flaubert. Toen zij in de gevangenis zat, schreef zij verschillende boeken herinneringen en romantisch getinte verzen.

Het is trouwens kenschetsend, dat giftmengsters over het algemeen verstandige vrouwen zijn en goede studiën deden. De werken die madame Weiss, de giftmengster van Ain Fezza, naliet, zouden een groot auteur niet beschaamd hebben. Henriëtte Canaby, geboren Sabourin, die als giftmengster vóór het Assisenhof der Gironde op 28 Mei 1906 terecht stond, schreef verzen, merkwaardig door de schoonheid van het rythme en het juiste woord.

Een zaak, die eveneens een zekere beroering teweegbracht, was het proces van Marie Bourette, in 1910. Die vrouw, een oude, kuise jonge dochter, wou zich wreken omdat een bediende, die zij dacht lief te hebben, in het huwelijk trad. Zij zond hem vergiftigde poeders. Maar het toeval wou dat een ander persoon, de tenor Godard, die poeders bij vergissing opslurpte en overleed.

Dit geval echter is belangwekkend doordat een medegevangene beweerde het arsenicum gegeven te hebben aan de giftmengster, die hij zegde vurig lief gekregen te hebben.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Zo het ongeluk wil dat ik in de handen van mijn vijanden val en gij ziet dat alle tegenstand nutteloos is, eis ik van u dat gij u dadelijk uit de voeten maakt, want niemand dan wij kennen de verblijfplaats van mijn kind en, werden wij beiden gedood, het arme wicht zou het lot van een vondelingde delen. Polfriet, wilt gij mij dit beloven?

— Ach, mijnheer, gaf deze tot antwoord, God zal dit ongeluk van ons afkeren.

— Indien, hernam Robrecht, mijn aanvallers het vijftal overtreffen, wil ik dat gij mij aan mijn lot overlaat...

— Zoiets beloven is pijnlijk, edele heer... Men zou u kunnen doden!

— Dit zijn mijn zaken, Polfriet. Ik verg niet alleen, dat gij mijn verzoek aanneemt, maar ik gebied het u.

De toon, waarop deze laatste woorden uitgesproken werden, ontroerde Polfriet.

— Mijnheer, antwoordde hij, het geschiede volgens uw begeerte, ik heb als dienaar uw bevelen nooit miskend, en ik zweer u dat ik gehoorzamen zal.

— Zulk antwoord, sprak de edelman, heb ik van u verwacht. Nu, in Gods naam, voorwaarts!

Toen Robrecht van Cramshoeven de Franse soldeniers, belast met zijn aanhouding, zulke duchtige les had gegeven, en aan het poortje van zijn tuin kapitein Delbœuf neervelde, had hij zijn eigen vonnis getekend.

De kapitein was de broeder van een beroemd en zeer machtig Frans hoveling.

Deze was naar België gezonden, drager van enige aanhoudingsbevelen, door zijn koning, in blanco, getekend, om de edellieden, die zich vijandig toonden, aan te houden. Hij bevond zich te Brussel toen. Hij was toevallig de volgende morgen te Aalst aangekomen om zijn broeder te bezoeken.

Hij dacht er een jongeling, vol leven en geestdrift, aan te treffen en hij vond er een lijk. Groot was zijn droefheid, die welhaast in razende gramschap omsloeg, en hij zwoer hem bloedig te zullen wreken. In alle richtingen werden aanhoudingsbevelen gestuurd en manschappen op verkenning uitgezonden.

Het toeval wilde dat twee kramers, die naar Aalst kwamen, om er de markt bij te wonen, en Robrecht kenden, deze op de heerbaan naar Brussel hadden ontmoet. Zij verhaastten zich de dappere edelman te verklikken, zodat hem reeds de daaropvolgende morgen een afdeling van twaalf ruiters achterna werd gestuurd. Was Robrecht te Brussel, bij zijn vriend, niet blijven vernachten, dan zou hij hun nog hebben kunnen ontkomen, maar hij had met zulke spoedige vervolgning geen rekening gehouden.

Toen de soldeniers te Brussel kwamen, was van Cramshoeven

meer dan drie uur vertrokken in de richting van Leuven. De overste veranderde van paard, voorzag zich van twaalf verse en wel opgezeten ruiters en stooft hem achterna.

Intussen was de edelman met zijn dienaar Leuven binnengereden, en hield aan een van de voornaamste herbergen stil. Dit gebouw stond op geringe afstand van de hogeschool, en boven zijn poort stak een zwarte adelaar uit.

De twee vluchtelingen stapten van hun paarden, wierpen de tomen aan de voetknechten toe en, na bevolen te hebben de dravers behoorlijk te verzorgen, begaven zij zich naar binnen.

Aldaar werden zij ontvangen door de hospes, een weduwnaar, vijftig jaar oud. Het was bij de middag; daar men de paarden enige uren wilde laten rusten en men zoveel mogelijk alleen wilde zijn, beval Robrecht hem een kamer aan te wijzen en hun beiden aldaar het middagmaal op te dienen. Robrecht verkeerde gedurende het maal in sombere stemming. Hij sprak zeer weinig, en had een voorgevoel van wat hem te wachten stond. Polfriet was beschaamd, toen hij aan tafel zat met zijn heer, die hij gewoon was te dienen, zodat hij bijna niet kon eten en zich zohaast mogelijk naar beneden begaf om te gaan zien, of men de paarden behoorlijk had gestald.

Zijn aandacht werd schielijk gewekt door een twaalfstal ruiters die, geleid door een overste, de poort van de afspanning stapvoets binnenreden.

Polfriet had weldra geraden wat deze gasten kwamen verrichten en zijn eerste beweging was zijn heer te verwittigen. Maar nu kwam hem schielijk de eed te binnen, die hij gedaan had... Het aantal ruiters overtrof de vijf! Dienvolgens was hij gedwongen zijn heer aan zijn lot over te laten. Het gevaar, dat de heer van Cramshoeven bedreigde, deed hem sidderen. Echter, getrouw aan zijn woord, bleef hij, onverschillig, de nieuw aangekomen soldeniers aankijken. Degene die het bevel over de troep scheen te voeren, naderde de hospes en vroeg hem bitsig naar de Vlaamse edelman, die, te paard, enige uren vroeger, alleen of vergezeld van een knecht, aldaar aangekomen was.

— Er is niet één, maar er zijn twee edellieden aangekomen, antwoordde de hospes; zie, daar staat er een.

En de hospes wees naar Polfriet, die besluiteloos aan de staldeur was blijven staan. De overste trad op hem toe en hem voor een edelman houdend, sprak hij beleefd:

— U zijt de edelman niet, die wij zoeken, gij zoudt mij echter verplichten, mij uw naam en waardigheid te doen kennen.

Polfriet, die de Franse taal volkomen machtig was, antwoordde:

— Mijn naam is Gustaaf de la Serre, ik ben Frans edelman, kom van Brussel en begeef mij naar Luik.

— Gans alleen?

— Neen, heer, ik reis met een dienaar; zijn paard heeft zich bezeerd, en hij is een weinig achtergebleven, ik geloof dat hij nog lang zal wegblijven.

— Maar mijnheer is aangekomen in gezelschap van een ander edelman, niet waar?

(Wordt vervolgd).